

KAPITOLA 10

Justin měl s tím úsilím pravdu. Bolest i únava byly v následujících dvou týdnech daleko horší, než jsem si předtím dokázala představit. Nenapadlo mě, že tak obyčejné činnosti jako chůze na pásu a zvedání těch nejmenších činek nohama budou natolik těžké.

Taky jsem nečekala, že mě tak moc vyčerpají obyčejné činnosti, noční můry, které mě v noci budily ze spaní, pocit, že jsem ztracená v moři cizích lidí, mezi které jsem dříve patřila a zapadala.

Zachraňovalo mě kamarádství se Stevie. Dokázala mě znovu rozesmát. Když mi bylo mizerně, když se štěstí zdálo jen jako legenda, pomohla mi se z toho vyhrabat. A motivovala mě jít dál.

„Justin a doktoři říkali, že jsem na tom líp. Příští týden bych se mohla vrátit do školy,“ zasyčela jsem skrz sevřené zuby, když mi Stevie zatlačila do zad, abych se sklonila co nejniž k nohám. „Zatím jen na půlden.“

„Uf, to máš smůlu, Whisky.“ Poplácala mě po hlavě. „Jsem tak ráda, že už jsem ze střední pryč. Na vysoké je to daleko lepší. Ovšem z představy dalšího semestru stráveného doma s mámou mám chuť se vrátit třeba i na střední.“

„Podle mě by ani to nezabralo.“ Sklonila jsem se a na okamžik jsem se chytila za kotníky, ale nevydržela jsem v té pozici dlouho.

„No jo, to máš pravdu. Střední byla strašná. Jednou mi to stačilo, a hlavně v tom našem mrňavém městě.“

Stevie odmaturovala ještě předtím, než jsme se sem přistěhovali. Před nehodou studovala na umělecké akademii v New Yorku.

„Ty budeš jedna z těch, co to na střední zbožňují, ne?“ Vzda-la pokusy mi pomoci a místo toho se svezla vedle mě na podložku s přehnaným zafuněním, jako by to byla ona, kdo cvičí. „Ne že řekneš něco, co mě naštvě. Ne potom, co jsem věnovala tolik úsilí tomu, abych tě zkazila.“

„Měla jsem to tak. Předtím.“ Otřela jsem si z čela pot. „Teď už si nejsem jistá ničím.“

„Takže ještě můžu doufat.“ Štouchla mě do ramene a pak se otočila za zvukem otevíraných dveří. Já ji následovala.

Do místnosti vstoupila Hunterova vysoká postava a mně se v tu chvíli zadrhnul dech v plicích. Vlasy měl rozčuchané a tvář zarostlou. Na sebe si vzal tmavě šedou mikinu a dlouhé modrobílé kraťasy. Na obou nohou měl ortézu a byl o berlích.

Srdce se mi sevřelo a pak začalo divoce bušit. Zvyknu si někdy na ten první pohled na něj? Přestanu si myslet, že je to Colton? Přestanu zažívat to hrozné zklamání, když mi dojde, že není?

„Ty jsi Hunter Harris, že jo?“ Justin mu vyšel vstříc a podal mu ruku.

Hunter jí potřásl a pak zvedl hlavu a setkali jsme se pohledem. V modrých očích se mu zablesklo a přimhouřil je. Svět kolem jako by zmizel. Neviděla jsem nic než jeho intenzivní pohled, který jsem mu také oplácela.

Neviděla jsem ho od chvíle, kdy se na nemocniční chodbě zhroutil k mým nohám a málem umřel. Vzduch mezi námi praskal výbojem emocí. Vztekem. Nenávistí. Vinou. Opovržením.

„Přišel s tebou někdo?“ Justin pohlédl do chodby.